

Ο ΗΝΙΟΧΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

ΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΙ εἰς τὴν πρώτην κατὰ τὸ κεντρὸν ἅμα τῇ εἰσόδῳ αἰθούσῃ τοῦ Μουσείου τῶν Δελφῶν βλέπομεν κατόπιν τοῦ προφυλακτικοῦ περισανιδώματος εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης τὸ ὀρειχάλκινον ἄγαλμα τὸ κοινῶς καλούμενον «Ὁ Ηνίοχος τῶν Δελφῶν».

Τὸ περίφημον, ὡραῖον καὶ ζωηρότατον τοῦτο χαλκὸν ἄγαλμα ὀνόμαζαν ἄλλοι Ἰέρωνα, ἄλλοι Γέλωνα, ἄλλοι Βάττον καὶ ἄλλοι Ἠνίοχον ἁπλῶς, βασιζόμενοι εἰς τὴν πλησίον αὐτοῦ εὑρεθεῖσαν πλῆξα, ἐφ' ἧς εἶνε ἐκτετατωμένον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ βάθρου τοῦ ἄρματος, ἡ ὁποία ἔλεγεν, ὅτι ὁ Πολύζαλος (1) ἀνέθεσε τὸ ἄφιέρωμα, τὸ ὁποῖον νὰ πολυχρονῇ ὁ Ἀπόλλων· ἡ αὖ ἐπιγραφὴ εἶνε εἰς δύο γραμμὰς· παρατηρήθη λοιπὸν ὅτι ἀντὶ τῆς πρώτης γραμμῆς, ἡ ὁποία ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Πολυζάλου, ἦτο πρότερον ἄλλη γραμμὴ, ἡ ὁποία ἀπεξέσθη καὶ ἀντ' αὐτῆς ἐγράφη ἡ νέα, ἔχουσα σχήματα γραμμῶν καὶ πῶς διάφορα, ὥς δύναται νὰ ἐννοήτῃ πῶς τις, συγκρίνων αὐτὴν πρὸς τὴν δευτέραν γραμμὴν. Διὰ τὴν ἀπεξέσθη ἡ πρώτη γραμμὴ; τί περιείχε; ποῖος ἦτο ὁ ἀρχικὸς συνθέτης τοῦ ἄρματος; κατὰ ποῖον ἔτους ἀγῶνας ἐνίκησεν εἰς τὰς ἀρμοτοδορίας τῶν Πυθίων ὑπὸ τοῦς Δελφούς; εἰς τὸ Κριταῖον πεδῖον; τότε κατεσκευάσθη τὸ ἄρμα καὶ ὁ σὺνθετὴς Ἠνίοχος; ποῖος ἦτο ὁ καλλιτέχνης αὐτοῦ; Ὅλοι αἱ ἐρωτήσεις αὗται περιέμενον τὴν ἀπάντησιν ἐκ τῆς ἀπεξεσμένης γραμμῆς· ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος κ. Washburn τέλος κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὰς δύο συλλαβὰς ΙΑΑΣ τῆς ἀπεξεσθείσης γραμμῆς καὶ τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους νὰ ἐκδώσωσι διατριβὰς, προαγοῦσας τὸ ζήτημα. Πρὸ πάντων ἡ ἀνάγνωσις τῶν δύο συλλαβῶν ΙΑΑΣ παρουσίαζεν ὡς ἀναθέτην κατ' ἄλλους μὲν τὸν Ἀρκεσίλαν, τύραννον τῆς Κυρήνης, κατ' ἄλλους δὲ τὸν Ἀναξίλαν, τύραννον τοῦ Ρηγίου.

Γνώμη τοῦ κ. Washburn

Πρῶτος ὁ εἰρημένος κ. Washburn μεταβάς εἰς Δελφούς πρὸς λεπτομερῆ ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ ἀσφαλῶς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐπι-

τοῦ βάθρου τοῦ συμπλέγματος ὀνόματος τοῦ ἀναθέσαντος ΙΑΑΣ ΑΝΕ[ΘΗΚΕ] Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ταύτης ὁ κ. Washburn ἀπέδειξεν, ὅτι τὸ ἔργον ἀνέθηκεν Ἀρκεσίλας ὁ βασιλεὺς τῶν Κυρηναίων.

Γνώμη τοῦ κ. Von Duhn

Μετὰ τὸν κ. Washburn, νέαν μελέτην ἐδημοσίευσεν ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας Von Duhn, ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι δυνατόν ἢ ἐπιγραφὴ νὰ ἀναγνωστῇ οὕχι

[Ἀρκεσ]ίλας ἀνέθηκεν

ἀλλὰ [Ἀναξ]ίλας ἀνέθηκεν

ὄνομα τοῦ Τυράννου τοῦ Ρηγίου ἐπικυροῦν τὴν γνώμην τῶν ἀρχαιολόγων ἐκείνων, οἵτινες ἀπέδωσαν τὸ ἔργον εἰς τὸν ἐκ Ρηγίου διάσημον καλλιτέχνην Πυθαγόραν.

Γνώμη τοῦ Furtwängler

Μετὰ τὸν κ. Von Duhn, ὁ Furtwängler εἰς μελέτην ἀναγνωτῆται ἐν τῇ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν καὶ δημοσιευθεῖσαν ἐν τοῖς Πρακτικοῖς αὐτῆς, ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Von Duhn σφάλλει, τῆς τεχνοτροπίας τοῦ ἀγάλματος οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην σχέσιν ἐχούσης πρὸς τὴν τοῦ Πυθαγόρα, παρουσιαζούσης δὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀμφίωνος. Συγχρόνως εὐρίσκει ὅτι ὁ τύπος τοῦ ἀγάλματος συμφωνεῖ πρὸς τὸ προσδοκώμενον ἰδεῶδες νεανικὸν σχῆμα τοῦ ἥρωος κτίστου τῆς Κυρήνης βασιλέως Βάττου.

Γνώμη τοῦ κ. Robert

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Furtwängler ἔγραψεν, ὅτι ἐν μόνον πρῶγμα δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ, δηλαδὴ διὰ τὴν καὶ ὁ Βύττος κρατεῖ ἡνία, ἐνῷ ὁ Πανσανίας ἡνίοχον τοῦ ἄρματος τοῦ Βάττου καλεῖ μόνον τὴν νύμφην Κυρήνην, τῆς ὁποίας ἀνεκαλύφθη σὺν τῷ ἀγάλματι τοῦ Βάττου ἡ χαλκὸν κρατοῦσα χεὶρ, διὰ τοῦτο ὁ κ. Robert καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χάλης ἀνέγνωσεν ἐν τῇ ἐν Γουττιγγ Βασιλικῇ Ἑταιρείᾳ τῶν Ἐπιστημῶν μελέτην, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ «Ἠνίοχος τῶν Δελφῶν» ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας, δι' ἧς ἐξηγῶν τὴν ἀπορίαν ταύτην καταδεικνύει δι' ἀναλύσεως τοῦ θέματος τὴν ὀρθότητα τῆς καὶ ἐπιγραφικῶς ἐπικυρωθείσης ἀνακαλύψεως τοῦ Furtwängler.

Γνώμη τοῦ κ. Amelung

Ὁ κ. Amelung Γερμανὸς ἀρχαιολόγος ἔγραψεν ἐν τινὶ τεύχει τῶν «Νέων ἐπετηρίδων τῆς Κλα-

(1) Εἰς Πολύζαλος γνωστός, ἦτο υἱὸς τοῦ Δεινομένηους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος καὶ τοῦ Ἰέρωνος. Ὁ Γέλων ὡς γνωστὸν ἦτο τύραννος πρῶτον μὲν τῆς Γέλας, ἔπειτα δὲ τῶν Συρακοσῶν.

σικλής Αρχαιολογίας» ότι ἡ γνώμη τοῦ κ. Von Duhn εἶνε παντελῶς ἐσφαλμένη καὶ τὸ αἰνίγμα ἐπιλέγει τοῦ Ἡνίοχου τῶν Δελφῶν ἐλύθη πλέον ὀριστικῶς καὶ ἀπεδείχθη, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ βασιλεὺς Βάττος τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματος τῶν Κυρηναίων, ἔργον Ἀμφίωνος τοῦ Κνωσίου τοῦ ἐκ τῆς Σχολῆς τοῦ Κριτίου καὶ Νησιώτου.

Γνώμη τοῦ κ. Σβορώνου

ἽΟ κ. Γ. Σβορώνος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξῆς περιγραφῆς τοῦ Πανσανίου (X, 15, 6) «Κυρηναῖοι δ' ἀνέθεσαν ἐν Δελφοῖς Βάττον ἐπὶ ἄρματι, ὃς ἐς Λιβύην ἤγαγε σφίς ναυτὶν ἐκ Θήρας. Ἡνίοχος μὲν βου ἄρματος ἐπὶ Κυρήνη, ἐπὶ δὲ τῷ ἄρματι Βάττος τε καὶ Λιβύη στεφανοῦσα ἐστὶν αὐτόν, ἐποίησε δὲ Ἀμφίων Ἀκέστορος Κνωσίου» ὑπεστήριξε διὰ μακρῶν, ὅτι τὸ ἄγαλμα εἶνε μέλος τοῦ ὑπὸ τοῦ Πανσανίου εἰς τὸ ἄνω χωρίον λεπτομερῶς περιγραφόμενον μεγαλοπρεποῦς συμπλέγματος τοῦ εἰκονίζοντος Βάττον, τὸν πρῶτον Βασιλέα τῆς Κυρήνης· ἀνετέθη δὲ ἐν ἔτει 462 π. Χ. ὑπὸ Ἀρκεσίλα τοῦ τετάρτου τελευταίου βασιλέως τῶν Κυρηναίων πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του εἰς τινὰ ἀρματοδρομίαν τῶν Πυθίων· ἐποιήθη δὲ ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου Ἀμφίωνος Ἀκέστορος τοῦ Κνωσίου τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν περιφημον Σχολὴν τοῦ Κριτίου καὶ Νησιώτου.

Γνώμη τοῦ κ. Κεραμοπούλλου

ἽΟ κ. Α. Κεραμοπούλλος ἀνέγνωσεν ὅλα τὰ γράμματα τῆς ἀπεξεσμένης γραμμῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς, ὧν τὰ σχήματα εἶνε γνωστὰ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, πρὸ πάντων δὲ τὸ γάμμα καὶ τὸ ἔμφιλον· λέγει δὲ ἡ γραμμὴ αὕτη κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κ. Κεραμοπούλλου

Γέλας ἀνέθηκε ἀνάσσων

Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἄλλος τύραννος τῆς Γέλας πλὴν τοῦ Γέλωνος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς ἡνδρωμένον τὸν Πολύζαλον, συμπεραίνει ὁ κ. Κεραμοπούλλος, ὅτι ὁ Γέλων εἶχεν ἀναθέσει τὸ ἄρμα εἰς Δελφούς, νικήσας κατὰ τὰ Πύθια τοῦ 488 π. Χ., ὅτε ἀκόμη ἦτο ἀνάσσων τῆς Γέλας, ἐνῶ τὸ ἐπόμενον ἔτος μετέφερε τὴν πρωτεύουσάν εἰς Συρακούσας καὶ ἐλέγγοτο Συρακούσιος ἔκτοτε. Εἶνε ὁμοῦς προφανές, ὅτι πολὺ ἀργότερα κατεσκευάσθη τὸ ἄρμα μετὰ τοῦ Ἡνίοχου τῶν Δελφῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὸ 478, ὅτε ἀπέθανεν ὁ Γέλων. Τὸ ἔργον εἶχε στηθεὶ ἐν Δελφοῖς, ἡ ἐπιγραφὴ εἶχε γραφεῖ, ἐνῶ ὁ Γέλων εἶχεν ἀποθάνει ἐν Συρακούσαις, τὴν δὲ φροντίδα τῶν τελευταίων μετὰ τοῦ καλλιτέχνου συνεννοήσεων καὶ τὴν ἀποπληρωμὴν τοῦ ἔργου εἶχεν ἀναλάβει ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος, ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὄχι πολὺ γνωστὸς Πολύζαλος. Οὗτος καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα μετέβαλεν ὀλίγον τὸ ἐπίγραμμα τοῦ ἀφιερώματος τούτου ἵνα δείξῃ καὶ τὴν ἰδικὴν του ἀνάμειξιν εἰς τὸ ἔργον. Τσιουτοτρόπως προκύπτουν δύο μορφαι τοῦ ἐπιγράμματος:

1ον. Ἡ ἀρχικὴ τοῦ Γέλωνος.

2ον. Ἡ διωρθωμένη τοῦ Πολύζαλου.

Ἡ πρώτη μορφή ἔλεγε κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κ. Κεραμοπούλου:

*Εὐξάμενός με Γέλων ὁ Γέλας ἀνέθηκε ἀνάσσων
Δεινομένεος υἱός, ὃν ἄεξ' εὐώνυμ' Ἀπολλων.*

Ἡ δευτέρα μορφή ἔλεγε:

*Μνήμα Γέλωνος τῷδε Πολύζαλος μ' ἀνέθηκε
Δεινομένεος υἱός, ὃν ἄεξ' εὐώνυμ' Ἀπολλων*

Ταῦτα πάντα καθὼς καὶ ἄλλα συναφῇ ζητημάτων ἀναπτύσσει ὁ κ. Κεραμοπούλλος εἰς τὸ Περιοδικὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Γερμανικῆς Αρχαιολογικῆς Σχολῆς.

ἽΟ Ἡνίοχος τῶν Δελφῶν

Γνώμη τοῦ κ. Emile Bourguet

ἽΟ κ. Emile Bourguet καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιγραφικῆς ἐν Σορβὼνῃ περιγράφει τὸν Ἡνίοχον τῶν Δελφῶν εἰς τὸ βιβλίον του «Τὰ εἰρήπια τῶν Δελφῶν» ὡς ἐξῆς:

Περιγραφὴ τοῦ Ἡνίοχου

«Εἶνε ἄγαλμα νεαροῦ ἀνδρώπου, ὀρθίου» ὅλον τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος του εἶνε ἐστραμμένον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἡ κεφαλὴ του κλίνει πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐκ τῶν δύο βραχιόνων του μόνον ὁ δεξιὸς ἀνευρέθη· ἡ χεὶρ κρατεῖ τὰ ἡνία, τὰ ὅποια διέρχονται ἐλευθέρως μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου, οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς δάκτυλοι εἶνε ἔτοιμοι νὰ τὰ σφίγξουν πρὸς τὴν παλάμην. Ἡ κίνησις, τὴν ὁποίαν ἀρχίζουν ὁ ὦμος καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος φαίνεται νὰ δεικνύῃ ὅτι ὁ Ἡνίοχος δὲν ἐστηρίζετο πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Ἀναμφιβόλως καὶ αἱ δύο χεῖρες ἐκράτουν τὰ ἡνία. Ἡ ταινία, ἡ ὁποία περιβάλλει τὴν κεφαλὴν καὶ ὀπισθεν δενομένη καταπίπτει ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, δὲν εἶνε ἐνδεικτικὸν βασιλέως, ἀλλὰ νικητοῦ. Τὸ ἄτομον αὐτὸ ἐκέκρησε τὸ βραβεῖον εἰς τὰς ἀρματοδρομίας, ἐκηρύχθη νικητὴς, παρελαίνει, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, πρὸ τῆς Ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς, μὲ τὸ βῆμα τῆς παρελάσεως τῶν τεσσάρων ἵππων του· δὲν εὐρίσκεται πλέον εἰς τὴν ἐπίπονον δροσίν, ἥτις τοῦ ἔφερε τὴν ἐπιτυχίαν, οὐδὲ πάλιν εὐρίσκεται ἐν ἀναπαύσει, ἥτις δὴ διαδεχθῆ τὸν διαγωνισμὸν· εὐρίσκεται εἰς τὴν πρώτην στιγμὴν μετὰ τὸν θρίαμβόν του».

Τὸ ἔτος τῆς ἀφιέρωσης

Πάν ὅ,τι δύναται νὰ λεχθῇ περὶ τοῦ περιέργου τούτου ἀγάλματος, εὐρεθέντος ἐν μέρει κατὰ τὸ 1896 πρὸς νότον τοῦ ναοῦ, ὅπισθεν τοῦ τοίχου κλείοντος τὸν ἐξώστην, ὁ ὑπέρροχος καθηγητὴς τὸ εἶπε μετ' ἀπαραιμίλλου τέχνης καὶ ἐπιστήμης. Ὁ ἡνίοχος τῶν Δελφῶν χρονολογεῖται κατ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 475 π. Χ. ὁμοῦ μὲ πολλὰ ἄλλα ἀγάλματα ἀφιερωθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Γέλωνος Τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Κατὰ πρῶτον ἀνευρέθη τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ἔπειτα δὲ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ στήθος μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ὕστερον πάντων ὁ δεξιὸς βραχίον. Ἐπρεπε νὰ εἶνε τις ἀρχαιολόγος διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὅτι εὐχαριστούμεθα νὰ θαυμάζωμεν εἰς τὸν ἡνίοχον τῶν Δελφῶν τὴν προσωποποίησιν τῶν νικητῶν τῶν Πυθικῶν ἀγματοδρομῶν, ἃς τόσον ἐξύμνησαν ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Βακχυλίδης. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ πέμπτου αἰῶνος, γράφει ὁ κ. Bourguet, οἱ Ἕλληνες εἶχον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἀπωθήσῃ τοὺς βαρβάρους, Πέρσας, Ἑτρούσκους, Καρχηδονίους· εἶνε κάτοχοι τῆς κληρονομίας, ἣτις ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν γενεῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἱδρυσαν τὴν ἐλευθέραν πνευματικὴν ἔρευναν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι τοῦ Εὐρώπαικου πολιτισμοῦ ἔχουσι σαφεῖς τὴν συναίσθησιν τῆς ἰσχύος τῶν. Οἱ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς βοήθους ἐορταζόμενοι ἀγῶνες ἦσαν διὰ τοὺς Ἕλληνας τῶν Μητροπόλεων καὶ δι' ἐκείνους τῶν ἀποικιῶν, οἵτινες εὐρισκον τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνενωθῶν, νὰ λατρεύσιν κοινῇ τοὺς Θεοὺς τῶν προγόνων καὶ συγχρόνως νὰ δοξασθῶν διὰ τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ κάλλους, τῆς ρώμης καὶ τοῦ πλοῦτος, νὰ συνενώσων εἰς τὰς λάμψεις τῶν νικητῶν τὰς πόλεις, αἵτινες ἦσαν ὑπερήφανοι διὰ τὰ ἐνδοξα τέκνα τῶν. Εἶνε ὁ ἐξαφανισθεὶς κόσμος, τοῦ ὁποῖου ὁ ἡνίοχος εἶνε δι' ἡμῶς τὸ σύμβολον, τὸ ὁποῖον ἡ τύχη τοῦ προνομιούχου λαοῦ δι' εὐτυχῶς ἐπιτυχίας ἐδημιούργησε, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειοποίησιν.

Γνώμη τοῦ κ. Homolle

Ὁ κ. Homolle φρονεῖ, ὅτι ὁ ἡνίοχος ἀνῆκεν εἰς τέθριππον ἀφιερωθὲν ὑπὸ τοῦ Γέλωνος πρὸς ἀνάμνησιν μιᾶς νίκης Πυθικῆς κατὰ τὸ ἔτος 486 π. Χ. ὅτε ἦτο ἀκόμη Τυράννος τῆς Γέλας. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἔγραψαν καὶ οἱ ἐξῆς : οἱ κ. κ. Schröder, Mahler, Lermann, Pomtow, Reinach, Lechat, Stulniczka.

Ἡ σχετικὴ ἐπιγραφή ἔχει οὕτω :

Πολύζαλος μ' ἀνέθηκε
ὃν ἄεξ' εὐώνυμ' Ἀπολλ[ον]

Συμπληρώσεις :

Homolle

[Σοί με Γέλων δώρησε Π]ολύζαλος μ' ἀνέθη[κεν]
[υἱὸς Δεινομένεως τ]ὸν ἄεξ' εὐώνυμ' Ἀπολλ[ον]

Croiset

Νικάσας Πυθῶνι Π]ολύζαλος μ' ἀνέθη[κεν]
Τοῦδε κλέος ζαλωτ]ὸν ἄεξ' εὐώνυμ' Ἀπολλ[ον]

Washburn

Βάττος κτίστωρ εἴμ', ὁ Π]ολύζαλος μ' ἀνέθη[κεν]
δάμος Κυράνας,] ὃν ἄεξ' εὐώνυμ' Ἀπολλ[ον]

Παρέθεσα ἐν τῇ παρουσίᾳ πραγματεία τὰς γνώμας τῶν ἀρχαιολόγων, οἵτινες εἰδικῶς ἔγραψαν περὶ τοῦ πολυτιμοτάτου περιφύμου χαλκοῦ ἡνίοχου τῶν Δελφῶν ἵνα ἐπὶ τῇ βιάτῃ τούτων καὶ τῆς ἐκ νέου μελέτης τῆς σχετικῆς ἐπιγραφῆς λυθῇ τὸ ἐξῆς ζήτημα :

Α'. Ἄν ὁ ἡνίοχος τῶν Δελφῶν προέρχεται ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ οἴκου τῶν Δεινομενεϊδῶν ἐκ Σικελίας· ἢ

Β'. Ἄν παριστάνῃ τὸν Βάττον, τὸν πρῶτον βασιλέα τῆς Κυρήνης.

Ἐν Δελφοῖς τῇ 30ῇ Ἰουλίου 1913.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΜ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣΑΙ ΠΟΛΕΙΣ

ΔΡΑΜΑ.— Ἡ κεντριωτέρα δόδος, ἐφ' ἣς ἡ Ἑλληνικὴ λέσχη.